

jeg ogsaa er det naturlige. Imidlertid kom man ved Livsforsikringsloven i 1904 ind paa dette Princip, og saa gik man videre og tog det samme op for Sparekasserne, derefter for Bankerne og nu for Fondsbørsen. Jeg finder, at det er en urigtig Vej, og jeg vilde anse det for meget heldigt, om man kunde komme bort fra den. Nu foreslaas det her, at Vekselererne skal være fri for at betale Tilsynet, og det kan jeg for saa vidt altsaa have Sympati for, men den Udvej, som Regeringen anviser, har ikke min Sympati. Jeg finder, at det er for Smed at rette Bager; man vælger sig et Offer, som skal svare disse Udgifter, nemlig Kreditforeningerne og Aktieselskaberne. Den ærede Ordfører for Venstre sagde, at dette Lovforslag finansielt hvilede i sig selv. Det er for saa vidt ikke ganske rigtigt. De Udgifter, der er Tale om, som Lovforslaget kræver til Tilsyn og Indretning, gaar op til ca. 95 000 Kr. Men efter hvad der ses af Motiverne, skal disse Selskaber tilsvare 200 000 Kr. Det vil med andre Ord sige, at den Næringskat paa 2 500 Kr., som man før har lagt paa Vekselererne, nu lægges over paa Aktieselskaberne og Kreditforeningerne. Det giver netop det Beløb, der her er Tale om. For saa vidt vil altsaa det ærede 5te tingvalgte Medlem (Dalsgaard) faa Ret i, at Lovforslaget vil komme til at hvile i sig selv, idet man vil kunne opretholde hele den Indtægt, som Loven har skaffet Staten. Man vil kun lade Vekselererne beholde den ringe Del, de efter Lovforslaget skal udrede, og for Resten faa fuld Dækning hos Kreditforeningerne og Aktieselskaberne. Det forekommer mig at være en uheldig Udvej og i Virkeligheden uberegtiget, at vælte disse Udgifter over paa nogle andre.

Naar jeg overhovedet er en Modstander af, at de Institutioner, der repræsenterer de noterede Værdier, skal betale for Noteringen, er det, fordi det forekommer mig at være et forkert Princip. Den Betragtning, man fra gammel Tid har anlagt for Noteringen paa Københavns Børs, er, at man noterer Papirerne af ingen som helst anden Grund end den, at de paagældende Papirer har Interesse. Det gaar gennem alle de Forhandlinger, der har været førte om dette Spørgsmaal, og det er et sundt og naturligt Princip. Af dette Princip findes der endnu Rudimenter i den Lov, vi fik vedtaget, idet der staar, at der skal notes alle saadanne Værdipapirer, om hvis Værdi i Handel og Vandel det har Interesse for Offentligheden at være underrettet. Det afhænger altsaa slet ikke af, om man vil betale for det, om

det interesserer nogle Banker o. s. v., men af, om det har Interesse for Offentligheden at være underrettet derom. Det er det, der er det afgørende Synspunkt. Og det Synspunkt kan man føre tilbage til de ældste Tider, da Notering har fundet Sted, medens man ser, at det taber sig mere og mere i den følgende Udvikling. Navnlig ved Fondsbørsens Vedtægt har man i Virkeligheden knæsat Koncessionsprincippet: at Selskaberne skal søge om at opnaa denne Indrømmelse. Nu bliver det endelig fuldbyrdet ved det foreliggende Lovforslag, det bliver et Betalingsspørgsmaal.

Det er saaledes efter min Mening et forkert Synspunkt, man her lægger til Grund. Men hertil kommer, at det forekommer mig at være meget lid rimeligt, naar man i en Lov som denne har paalagt Udgifter af den Art, som her er Tale om, og naar man er kommet til den Anskuelse, som Regeringen altsaa nu er kommet til, at den paagældende Næringsafgift for Vekselererne i Virkeligheden er urimelig, saa at lægge den over paa nogle andre, hvad enten det nu skal være Kreditforeningerne eller Aktieselskaberne. Jeg forstod paa det ærede 5te landstingsvalgte Medlem, at han mente, at det i hvert Fald for Kreditforeningernes Vedkommende var ganske urimeligt og ubilligt. Jeg synes, at det samme er Tilfældet, og i endnu højere Grad, for Aktieselskabernes Vedkommende. Kreditforeninger har dog en vital Interesse, kan man sige, i Opretholdelsen af Noteringen. Det er en Notering, som det i og for sig for Fondsbørsen er ret svært at holde Interessen oppe for, og der udfoldes fra de Vekselereres Side, der beskæftiger sig med denne Notering, et dygtigt og godt Arbejde for at holde den i Gang. Aktienoteringen har en ganske anden Interesse, den passer ganske anderledes sig selv. Der maa arbejdes paa en helt anden Maade for at holde Fondsnoteringen i Gang, hvad der i Virkeligheden gør det mere naturligt, at Kreditforeningerne betaler noget for det Arbejde, Vekselererne her udfører. Men dertil kommer, at det for Afsætningen af Kasseobligationerne er aldeles afgørende, at der findes en saadan Notering, medens man godt kan sige, at naar Aktieselskaberne først har faaet tegnet deres Aktiekapital, har Noteringen ikke for Selskabet som saadant nogen Betydning eller Interesse. Noteringen er maa-ske i mange Situationer endog ubehagelig og ikke tilpas for Selskabets Ledelse; det er derfor slet ikke sikkert, at de vil bryde sig om at betale saadanne Udgifter, som her er Tale om.

Jeg vil gerne tilføje nogle Bemærkninger